

нѣтя са рѣшилъ да бѣга, защото не са довѣрjвалъ на непостоянны тѣ Аѳиняны. Нѣкой си го попыталъ: — „Та ты не вѣрвашь отечество то си?“ — „Не вѣрвамъ доро и майка си, отговорилъ той: защото и тя може, по грѣшка, да хвърли въ урна та черъ камѣкъ вмѣсто бѣль! „Той побѣгнѣлъ въ *Елида*: тамъ той чулъ, че Аѳиняны тѣ го осѣдили на смъртъ и проклели паметъ та му: — „Азъ ще имъ докажѣ, че съмъ ѣще живъ,“ казалъ той при туй, въ негодуванье то си.

Увлечень отъ мѣстително желаніе, той отишелъ въ Спарта, дѣто го пріели съ голѣма радость. Отъ тогазы той постоянно са грыжалъ колко то може повече да поврежда Аѳиняны тѣ. По неговъ съвѣтъ, Лакедемоняны тѣ укрѣпили крѣпость та Декея, която стояла при граница та на Аттика, и сѣка година отъ тукъ правяли опустителны нападанія въ Аттика. Алкивиадъ ги ѣще съвѣтовалъ да проводѣтъ въ Сицилія помощь на Сиракузяны тѣ, за да бы съ туй разстроили предпріятіе то на Аѳиняны тѣ. Лакедемоняны тѣ послушали и този съвѣтъ, — и благополучный тѣ изнай-напредъ за Аѳиняны тѣ походъ свѣршилъ са твърдѣ злѣ за тѣхъ. Слѣдъ много загубы, Аѳиняны тѣ принудены были да са предадѣтъ на Сиракузяны тѣ: плѣнницы тѣ были отредены на беглишка работа въ сиракузски тѣ каменовадницы, дѣто и измрѣли бѣдно отъ гладъ. Никій, заедно съ другаря си Ламаха, были закланы на Сиракузекія мегданъ. Сички тѣ средства на Аѳиняны тѣ са довѣршили, и отчаяніе завладѣло умове тѣ имъ. Алкивиадъ отмѣстилъ за себе си.

Между туй този непостоянь чловѣкъ пріелъ въ Спарта сички тѣ спартански нравы: той са кѣпалъ въ Еврота, спазвалъ умѣренность въ образа на живота си, ѣдѣлъ черна та чорба, като сѣщъ спартанецъ. Скоро и тукъ той станѣлъ любимецъ на сички тѣ, и на стары, и на млады, но и тѣй скоро си добылъ и недовѣрванье то на правителство то. При туй са случило ѣще, дѣто той наскѣрбилъ царя Агиса, и престояванье то му въ Спарта станѣло небезопасно. Тогази той отишелъ въ Азія, при